

פונדק ירושלים
ס' ימ"י / ק"ק
ת"ש

ביתן פונדק ירושלים

ס' ימ"י (מ"ד)

ב.ה.ק.ב.צ.ו. וְשִׁמְעוּ
בְּנֵי יַעֲקֹב וְשִׁמְעוּ אֶל-יִשְׂרָאֵל
אֲבוֹתֵיכֶם: רְאוּבֵן בְּכֹרֵי אִמָּה

- (א) תפוז ירושלים ס' ימ"י (מ"ד)
- (ב) משנה ברורה (ק"ב)
- (ג) מה דין ה' מ"ב
- (ד) ר"ע מה יבואו ד"ק
- (ה) ש"ח ה' מ"ב (ס"ג)
- (ו) פ"א ימ"י (מ"ג)
- (ז) משנה ברורה (מ"ד)

תפוז ירושלים

ענין אבות יעקב ואמר להן אברהם אבי ראובן עם כהן פסול לשמש ולכל בני קמח ויבואו
ועם עם כהן פסול עשו אתי ואני דמיל דליא דה פניבון ובר לכה גליי על אתי לסייל לסקלתי קדים טענת אוהבין
עון דבר עשרתי שקמאי דיעקב בלתי פדריא ואקרו שפע סון ישרא אבון : : זלזלתי : : דע עני עקב אבון ואמר
דאי שפתי רביא דברד ללתי עלסין :

משנה ברורה (ק"ב)

(ו) קדיש יתום אחר עלינו.

זהו (ח) לעולם לריבין למר קדיש אחר שאמרנו פסוקים ובעל
יש ג"כ פסוקים וריבין קדיש אחריו אלא שנהגו קדיש זה להגיש
לעם שחם אצלו ולאו מפני שיש יתומים קטנים או אטיל גדולים
שאלם יכולים להיות שלמי ציטר ולמר קדיש וברו אחר אצלו ולאו
[אלא] הו יכולים להחפול לפני העמדה וכו' וימר מאחרי
קדיש וכו' ידוע מהעשה דרי עקבא חעולת הגדול שיש לעם
כשי ל ק האומר קדיש וברו ויומר בתוך שנה ראשונה לק
מקט ואינו קדיש זה שאין כריך שום דבר יומר ליתומים הן קטנים
הן גדולים. ופסוק הדין העמקתי במאור הלכה כל דעי קדיש
מקטיר ובסם מאמר קדישין יקרא:

ש"ח ה' מ"ב

ר"ע מה יבואו ד"ק

תלחא ריבלי. שהיו תלמידי החכמים נקבלין לעמיע דרשא הלכות פסקא
בפסק והיתה שאלת מהם ובמשנת האלוניס מלאחי כל האן ריבלי
דאמוראי הייע יום שמת בו אדם גדול קובעים אותו לכבוד ומרי
שנה בשנה כשמגיע אותו יום מחקלין תלמידי החכמים מכל
קבציו ובאים על קברו עם שאר
העם להשיב ישיבה עם:

וב"ב צו"ח מהר"י מוגלש (סימן טו), ח"ל: ושאלת הא
לדמריין (ברכות ג ע"ב) אין אומרים בפני המה אלא
דבריו של מה, ואוקימנא ה"מ לדברי חוריה וכו', וקשיא לך הא
לדמריין וכבוד עשו לו כמותו שהשיבו ישיבה על קברו. הן
חזינא דהא לדמריין שהשיבו ישיבה על קברו ה"מ בחכס שהיתה
לו ישיבה בחייו, וכני ישיבתו מחכונים עכשו לכבוד ולשב לפניו
כדרך שהיו יושבים לפניו בחייו ולומר שמועות מפיו מדברי חוריה
שלמדו ממנו, שסיון שהדבר ידוע שכבוד גדול יש לו בכך אין צוה
משום לועג לרש, וההיא דלין אומרים לפני המה אלא דבריו של
מה, ואוקימנא בדברי חוריה וכו', כשאומס העוסקים בד"ח
בפניו אינם מחכונים לעשות לו כבוד אלא לעסוק בד"ח להנאה
עלמס הוא שמהכונים, אי"נ איכא לאוקמה בחד או שנים
שמהעסקים בפניו בד"ח, שהכבוד אינו אלא בהושבת ישיבה על
קברו, דהיינו ישיבת ח"ח מרובים, אבל אחד או שנים אין קורין
להם ישיבה ואין בעסקם בד"ח בפניו דרך כבוד אלא ביון הוא לו
וכו', ע"כ.

מה דין ה' מ"ב (מ"ג)

אדם שאינו מרענים כדי שלא יקבלו עליהן שכר : וכבוד עשו לו בבתו
מלמד שהושבו ישיבה על קברו פליגי בה' נתן וריבין חר אמר שלשה
וחר
ועל פסוקים :
: ישיבה : תלמידים לעסוק עם בתורה :
: פשו לו בנותו : בחוקים כסוב :
: כענה פניה לכה מיהא : וכבוד
: אשכס : ימס השבט עם ישיבה :
: וחר

וחר אמר שבעה ואמרי לה שלשים

ת"ס (מ"ג)

שורן שירן ישיבה על קבר : לפי שפירשנו חוריה כשאלה כדלמריין
בחק (מהדריין דף ו' ע"ב) שברקין חזן ער בלי' שבע ולא מלא איש ואשכ היתק ותעקת שלא הו בקאים כשומאים
ועתה ולא על קברו ממה אלא כדכחן איבע אשת דליכא טעב לרש :

ס"א יורד (א"ו ז)

דו"ב שפתי ישנים (ס"ז ז-י) פ'שו רבותינו זכרונם לברכה, שכל מלמד-תלם שאומרים
דבר-חורה משמו בעולם הזה שפחותיו דובכות בקבר (וכמו לו, ס). ויש לו הנאה
ונחת-רוח בשותה יין קונדיטון כמו שאמרו בירושלמי דשקלים (פ"ב, ה"ה). אי לזאת ראוי
לכל מי שחננו ה' דעת, שיכתוב ויךפייס ספר כפי השגת ידו להועיל לרבים ועושה חסד
לאלפים ולמטי לה הנאה פרי מעלליו יאכל שיהיו שפחותיו דובכות בקבר באיזה זמן מן
הזמנים לדור דורים. וזה חסד של אמת שיוכל אדם לעשות עם הצדיקים לקדושים אשו
בארץ תלקם בתיים ללמד דבריהם ונכותם תהא למגן וצנה עליהם. וכבר פתוב בספרים
שפעם אחת הנה שמד ונגלה מורנו הרב רבי משה אלשיך זכרונם לברכה בהקדמה ויהי
לאחד מחוף ההפכה מפני סבה שהנה לומר ספרו בתמידות. ומה גם אם יטרח לתרץ דבריהם
שנה חשוב מאד אצלם. ועין בספר "מגיד מישרים" (פר' ויקהל דף ט) שגלו למרן "בית-יוסף"
זכרונם לברכה שהרמב"ם היה מליץ בעדו בשמים ממעל על שטרח לפרש ולתרץ דבריו,
ובעת פקדו הנה נפק לאפה, וכבר הובא בהקדמת ספר מגני שלמה שעל שטרח לתרץ
דברי רש"י מקשיות החוספות זכה שבשעת פטירתו בא רש"י ללוחו. הנה פי בן מה טוב
ללמד דברי התנאים ואמוראים ורפנים הקדמונים ולתרץ דבריהם שזכותם בוקעת ועולה.
וטוב שיהנה לומר בכל הספרים, פי כלם באחד טובים. וחובה זו בקטר מטלת על יוצאי
תלציו של מחבר ספר לדור דורים ללמד ספרי זקנים ולתרץ דבריו, פי נאה לבנים לחוס

על הוריהם ולהטעיקם מטעמים והם יחוסו עליהם וימליצו טובה בעדם ברחם אב על בנים
(ועין בהקדמת ספר "חסד לאברהם" למורנו הרב רבי אברהם אזולאי). וכן המצוה הזאת
על קהל עדתו של התלמיד-תכם ללמד דבריו ולחזר ומירותיו ובלוחו, ובכן זכותו יגן
עליהם ויהנה חוסף עליהם כל היום:

ס"ב בורה (ו' ס')

כגמרא. ונחורו נברייתא זו (ב) מפני שהיא תחלת חורח כהנים שהיא
ראש לכל פרשת הקרינות קבעה אלא הקרינות וכן נחורו נברייתא חייבו
מקומן וקבעוה אחר החמיר משום שנה' וכלל מקום מוקטר ומוגש ליה
וכי כלל מקום מקטירין ומגישין אלא אלו ח"ח שמוסקין בהלכות עשרה
כלל יוס כלל מקום שהם מעלה אנו עליהם כאלו מקטירין ומגישין ליה
ועוד מפני שבספר זה אין ט מחלוקת והוא משנה בורה למשה חק
ואין קריאה פרוק זה ונברייתא זו עולה ללימוד משנה ומלמוד אלא ליה
שמעין (ג) אלא ליה שאינו מבין צריך ללימוד ולהבין שאל"כ אינו נחשב
ללימוד דדוקא בחפלה אף שאינו מבין הקב"ה יודע כוונתו אלא חס
אומר המשנה והנברייתא ואינו מבין איש נקרא לימוד (ד) ונקטר עמי
האריכות צריך שיפיע הפירוש כדי שיבא ביה ידי לימוד מקרא ומשנה
וגמרא שצריך האדם ללימוד כלל יוס.